

a ze vkladní knížky může si hotovost kdykoli vybrati, vymáhati na svém smluvníku celou pohledávku bez odečtení a teprve po úplném zaplacení vrátiti mu hotovost nebo vkladní knížku; jest přirozeno a očividno, že strany zamýšlely, by se věřitel mající jistotu učinil zaplacen z způsobem nejjednodušším, totiž přímým podržením hotovosti nebo vybráním vkladu. Povinnost tuto měla v souzeném případě i žalobkyně, a nevadí, že knížka byla vinkulována, ano bylo heslo jejímu zmocněnci sděleno a tak jí dána možnost vklad vybrati. Na věci nic nemění, že žalobkyně (její zmocněnec) heslo zapomněl; důsledky toho jdou na vrub strany žalující a nemůže je převáliti na dovolatele, nýbrž žalující musí si vklad na knížku uložený od své pohledávky dáti odečísti a sama zaříditi, čehož třeba, by jí byl vklad vyplacen. Dovolatel tedy právem dovozuje, že vklad měl býti od pohledávky strany žalující odečten a dovolatel odsouzen jen k zaplacení zbytku. Nepřekáží, že snad dovolatel nesouhlasil, by si žalující strana vklad odečetla od své pohledávky; žalující byla k odečtení oprávněna a jeho nesouhlas byl se zřetelem k tomu, co shora uvedeno, právně bezvýznamný; ostatně nesouhlas ten zanikl tím, že dovolatel za sporu sám namítl započtení.

Čís. 11637.

Bylo-li usnesení obecního zastupitelstva, podle něhož byly místnosti dány do pachtu, zrušeno rozhodnutím nadřízeného správního úřadu, odpadl právní důvod užívání místností pro pachtýře a jest obec oprávněna domáhati se na pachtýři vyklizení a odevzdání místností. Jde však i nadále o věci dané v nájem (v pacht), jež nemohou býti předmětem zadržování ani započtení.

Není předepsáno, by (čtrnáctidenní) pariční lhůta (§ 409 c. ř. s.) byla uvedena již v žalobě; jest přípustné, by žaloba ponechala určení lhůty soudu.

(Rozh. ze dne 4 května 1932, Rv I 724/32.)

Usnesením obecního zastupitelstva žalující obce (v Čechách) byly žalovaným propachtovány hostinské místnosti. Ježto toto usnesení žalující obce bylo zrušeno usnesením nadřízeného správního úřadu, domáhala se obec na žalovaných vyklizení a odevzdání hostinských místností. Žalovaní namítli mimo jiné, že jim přísluší zadržovací právo k místnostem pro náklady na předmět pachtu, a vytkli dále, že v žalobě nebyla stanovena pariční lhůta. Procesní soud první stolice uznal žalované povinnými vykliditi a odevzdati žalobkyni spachtované hostinské místnosti do 14 dnů pod exekucí. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h : Podle § 471 obč. zák. může ten, kdo jest povinen vydati věc, ji k zajištění svých dospělých pohledávek, vzniklých nákladem na věc nebo škodu věcí způsobenou zadržeti s tím účinkem, že může býti odsouzen k vydání jen za vzájemné plnění z ruky do ruky. Nehledíc k tomu, že v souzeném případě nejde o vydání věci, nýbrž o vyklizení propachtované budovy, není pohledávka na náhradu nákladu a škody dosud splatná, ježto jí dosud není a vůbec jest pochybno, zda žalovaným přísluší pohledávka proti žalobkyni. Kdyby měl žalovaný nárok míti hostinec dotud, až jeho uplatněná pohledávka bude na jisto posta-

vena, nemusel by ho snad po velmi dlouhou dobu vykliditi a žalobkyně by mohla utrpěti škodu, jejíž náhrady by vůbec nemohla od žalovaného dosáhnouti. Nelze tudíž v souzeném případě mluvit o zadržovacím právu žalovaného ve smyslu § 471 obč. zák.

§ 409 c. ř. s. praví jen, že v rozsudku jest určiti lhůtu ku plnění a že tato lhůta jest čtrnáctidenní, není-li v zákoně jinak ustanoveno. Není tedy zákonem předepsáno, že čtrnáctidenní lhůta musí býti uvedena již v žalobě, a jest proto bez dalšího přípustno, by žaloba ponechala stanovení lhůty soudu. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Zadržovací právo pro náklad a škodu nemá tu podle §§ 471, 1109 a 1440 obč. zák. místa. Co do námítky, že žaloba byla neúplná a neurčitá, poukazuje se na důvody prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Usnesení obecního zastupitelstva ze dne 27. července 1929, podle něhož místnosti, jichž vyklizení a odevzdání se žalobkyně domáhá, byly dány do pachtu, bylo zrušeno usnesením nadřízeného správního úřadu. Tím odpadl právní důvod užívání pro žalované, a domáhá se proto žalující městská obec vyklizení a odevzdání místností právem. Ale dovolání ani jinak není v právu. Zrušením usnesení obecního zastupitelstva rozhodnutím nadřízeného správního úřadu nebyl změněn důvod odevzdání, a není proto pochyby, že jde o věci v nájem (v pacht) vzaté, jež podle § 1440 obč. zák. nemohou vůbec býti předmětem zadržování ani započtení. Neprávem odvolává se dovolání na ustanovení §§ 877 a 1447 obč. zák., neboť o žádný z těchto případů nejde, nýbrž jde prostě o to, že odpadl právní důvod pro užívání místností, jichž vyklizení a odevzdání se žalobkyně na žalovaných domáhá právě z tohoto důvodu jako jejich vlastnice. Pokud dovolání v této souvislosti tvrdí, že by žalující obec měla vrátiti i činži, přezírá, že za to žalovaní užívali a užívají místností, o které jde. Dovolání posléze neprávem opakuje výtku, že v žalobní prosbě nebyla uvedena pariční lhůta, a stačí v této příčině odkázati k tomu, co na její vyvrácení uvedl již odvolací soud.

Čís. 11638.

Dopis, v němž zůstavitel sděluje, že učinil poslední pořizení a že v něm učinil určitý odkaz (třetí osobě) — není dovětkem.

(Rozh. ze dne 4. května 1932, R II 156 32.)

V dopisu ze dne 24. dubna 1927 sdělil zůstavitel Leopoldině K-ové, že ve své závěti ze dne 23. dubna 1927 ustanovil universálními dědici své syny a že jim uložil vyplatiti odkaz 50.000 Kč nezl. synovi adresátky Františku K-ovi. Návrh Leopoldiny K-ové, by listina ze dne 24. dubna 1927 adresovaná navrhovatelce a podepsaná zůstavitelem, byla prohlášena jako poslední pořizení, p o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d na-